

„Naa — hvad siger du saa?“ spurgte Doktoren.

„Jo, Povl! Jeg staar netop og tænker paa, at vi vist alligevel er kommen over til en ny Verden.“

„Ja, og saa er dog alting saa dejlig hjemligt!“ sagde han.

Han tænkte paa Indsejlingen til Kolding Fjord og paa Studentertidens Hjemfarter sammen med Johannes paa en billig Dæksplads. Denne lyse Nat paa Havet og Synet af de grønne Enge fik ham paany til i Tankerne at sende et Raab efter den Broder, som var ladet tilbage i Skygernes Rige.

Nu dukkede Randers op forude under sine høje Banker. Sejlløbet indsnevredes mer og mer. Skibets Bov skød under Farten næsten hele Vandmassen foran sig i en blank Bølge, der væltede ind over Bredderne og strømmede tilbage under Agterstavnen som et skummende Vandfald.

Da Skibet lagde til ved Bolværket, holdt en Charabanc fra Favsingholm paa Bryggen tilligemed en Materialvogn til Bagagen. Halvanden Time senere kørte de ind paa Herregaarden.

Torben Dihmer stod selv oppe paa Trappen og ønskede dem velkommen.

Skønt Meta var bleven forberedt paa den Forandring, der var foregaaet med hans Ydre siden Efteraaret, blev hun straks lidt forskrækket. Ogsaa Børnene var betuttede. Hun maatte give dem et Puf i Ryggen for at faa dem frem til Hilsen. Men Torben lod sig ikke længer paavirke af den Forlegenhed, som kom over Folk, der saae ham